

Clive Wilmer

Földkelte

Kik elsőnek léptek a sivatag-fehérre
Ami a hold, s láttak lebegni térben
Egy bolygónyi oázist, mely messze felülmúlta
E vándor faj sóvárgó vágyait, s az égen

Smaragd, sötétkék sejlett fel, a tépett
Fátyol ködén át, mintha sár s homok,
Vad rozsda, friss vagy régi vérnyomok
Nem szennyezték volna a föld minden színével.

Látomásokban jelent meg így: jött feléd
Áttetsző-csillogón, mint újonnan-teremtett,
Mögötte vaksötét. Dicsérjük szent nevét,
Hisz (szólt a zsoltár) *Menny és Föld tiéd,*
A nagyvilág alapjait Te raktad le, s így lett
Minden, mi benne él. S Te ontasz anyyi vért.

Clive Wilmer (1945-) Cambridgeben élő angol költő. Válogatott verseit 1995-ben adta ki a Carcanet Press. Gömöri Györggyel több kötetnyi verset fordított magyarból (Radnóti Miklós, Petri György); 1998 szeptemberében megkapta a Magyar PEN Club Ady-émlékérmét.

Háborús gyermekkor

Takesi Kusafukának ajánlom

*„Ha nem lenne szenvedés ezen a világon, azt hinnénk,
a paradicsomban vagyunk”*

(Simone Weil)

Te, aki Tokióban
Születtél negyvennégyben,
Tudod, a háború
Törvénye egyszerű.
Így volt Londonban is,
Pedig hát mi győztünk –
S a vesztes sorsa rosszabb.

Tudod – mondom, dehát
Mivel beleszülettünk,
Ugyan hogy ismerhettük?
Az volt a világ. Most te
Próbálok kifejezni
Egy később-tanult nyelven,
Milyen volt és miért.

Visszatért a természet
Tokió centrumába –
Hangodban némi gúny van
Hogy megvédje a túlzást,
Hiszen milyen más módon
Sűrítethéd szavakba
Mit mondani szeretnél?

A felidézett képek
Vallanak igazadról:
Fűcsomók, bombatölcsér,
Lábatlan gyíkot bámul
A guggoló fiú;
Üvegszilánkon lepkék:
Imádkozó kezek.

Tán okulhatott volna
a jövő mindezekből.
Hallhattad, ébredezve,
Az ismerős madárdalt
Szeplőtlen pirkadatkor,
S varangyok vartyogását
Az elhagyott kutakban.

Lepusztult tájnak hívják
E puszta, bár termékeny
Földet, amit leírtál.
Itt nőttél fel, s tanítóm
Lehetsz: a szenvedés hogy
Fonódik szeretethez
Simone tikkadt szívében.

Nekem is van emlékem:
A Szent Pál katedrális –
Kupola, sisakos fej,
Felszáll, ha bomba robban.
Más volt, amit ismertem:
Egy hamvából feltámadt
Város, gyomos romokkal.

Döglött bombákkal játszva
Egy külvárosi, szétlőtt
Házsor helyén, lepusztult
Üres szobában, melyen
Áttört a rododendron:
Elhagyatott, vad Éden
Volt az egy kisgyereknek.

Közös vágyunk, ha van, nem
Az, hogy bármelyik helyszín
Vagy idő visszatérjen.
Ha kegyelem és hűség
Túlél tűzvész-világot,
Elmének ma azért lángol:
Maradjon meg a béke.

Angolból fordította: Gömöri György